

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň JUDr. Jany Tondrové a Mgr. Lucie Jackwerthové v právní věci žalobce: **David H.**, nar. xxx, bytem v xxx, xxx, zastoupeného JUDr. Jiřím Brožkem, advokátem se sídlem v Praze 3, Vinohradská 2828/151, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR** se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o **1 152 205 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. ledna 2016, č. j. 42C 454/2013 – 209, ve znění opravného usnesení ze dne 13. května 2016, č.j. 42 C 454/2013-226,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku o věci samé II. a ve výroku o nákladech řízení IV. **p o t v r z u j e .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem pod bodem I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 81 665 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně, jdoucím z této částky od 11. 11. 2013 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem pod bodem II. soud prvního stupně zamítl žalobu co do další částky ve výši

726 230 Kč s příslušenstvím a úroku z prodlení z částky 81 665 Kč za období od 12. 5. 2013 do 10. 11. 2013. Výrokem pod bodem III. řízení co do částky 344 310 Kč zastavil a výrokem IV. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám advokáta žalobce částku 33 726 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které se žalobce domáhal náhrady majetkové a nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 2 T 67/2011, neboť žalobce byl konečným rozhodnutím v uvedené trestní věci žaloby zproštěn. Žalobce byl stíhán pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle ustanovení § 148 odst. 1, odst. 3 písm. b), c) trestního zákona. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 11. 2011 sp. zn. 2 T 67/2011 byl žalobce uznán vinným trestním činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákona jako účastník podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců a zároveň mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu provozování zasílatelství a zastupování v celním řízení. Zároveň byl z části žaloby zproštěn, neboť nebylo prokázáno, že by předmětné skutky spáchal. K odvolání žalobce byl rozsudek v odsuzující části zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2012 sp. zn. 7 To 22/2012 a vrácen soudu prvního stupně k novému rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 9 opětovně dne 8. 3. 2012 rozsudkem sp. zn. 20 T 67/2011 rozhodl o vině a trestu (stejně právní posouzení i výše trestu) a odvolání žalobce Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 27. 4. 2012 sp. zn. 7 To 178/2012 zamítl. Rozsudek tak nabyl právní moci. Na základě podané dovolání Nejvyšší soud České republiky usnesení odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně zrušil, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující a Obvodnímu soudu pro Prahu 9 přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl. Dne 8. 11. 2012 byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 podle § 226 písm. a) trestního řádu zcela zproštěn obžaloby. Zprošťující rozsudek tak nabyl právní moci dne 29. 11. 2012.

Žalobce má za to, že v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním mu vznikla majetková škoda v podobě ušlého zisku a dále pak nemajetková újma. Žalobce před zahájením trestního stíhání dlouhodobě působil jako celní deklarant, a to na základě živnostenského oprávnění. Příjmy z této činnosti byly jediným zdrojem jeho příjmů. V oboru měl dobrou pověst, stálou klientelu, byl zkušeným profesionálem. Žalobce vyčíslil zisky z podnikání před zahájením trestního stíhání v roce 2008 na částku okolo 500 000 Kč. Vlivem trestního stíhání začal ztrácet klientelu, neboť vešlo ve známost, že je trestně stíhán a v důsledku toho mu příjmy poklesly. Následně mu byl uložen trest zákazu činnosti, nemohl tudíž činnost celního deklaranta vykonávat. Snížení příjmu je patrné z daňových přiznání za roky 2008 – 2012. Ušlý zisk žalobce vypočetl na částku 401 755 Kč jako rozdíl mezi ziskem dosahovaným před zahájením trestního stíhání a zisky dosahovanými v době, kdy stíhání probíhalo. Pokud jde o nemajetkovou újmu, tu žalobce spatřoval v tom, že utrpělo jeho dobré jméno a čest. Oblast, ve které žalobce podniká, vyžaduje bezúhonnost a poctivost a trestní stíhání a dokonce odsouzení ho výrazně v tomto směru poškodilo. Obtížně musel získávat zpět ztracenou důvěru klientů. Trestní stíhání, ztráta příjmu i důvěry měly vliv i na jeho osobní život. Žalobce proto požaduje vzhledem k citelné újmě zadostiučinění v penězích, když pouhé konstatování porušení práva považuje za nedostatečné. Jako přiměřenou považuje částku 500 000 Kč. V souvislosti s trestním řízením žalobci vznikla škoda i na zdraví. Na léčení musel vynaložit 50 450 Kč a škodu na zdraví vyčíslil částkou 200 000 Kč.

Svůj nárok na náhradu škody žalobce včas uplatnil u žalované.

Žalovaná v rámci předběžného projednání nároku uspokojila nárok žalobce co do výše 93 860 Kč s tím, že se jedná o ušlý zisk stanovený na základě propočtu žalované, a to za období od 27. 4. 2012 do 26. 9. 2012, tedy za období, kdy měl žalobce uložen trest zákazu činnosti a ve zbytku byly nároky žalobce shledány jako nedůvodné. Žalovaná pokládá konstatovanou omluvu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení za dostatečnou, když žalobce svým jednáním, byť z nevědomé nedbalosti umožnil páchání trestné činnosti dalšími osobami

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že nároky, které žalobci poskytla v rámci předběžného projednání nároku, jsou zcela dostačující a odpovídají konstantní judikatuře.

Žalobce v souvislosti s poskytnutým plněním ze strany žalované v průběhu řízení vzal žalobu zpět co do částky 93 860 Kč a dále co do uplatněného nároku na odškodnění škody na zdraví a náhrady nákladů na léčbu v celkové výši 250 450 Kč s příslušenstvím.

Soud prvního stupně po provedeném dokazování zejména spisem Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 2 T 67/2011, výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku, příznámi k dani z příjmu fyzických osob z let 2005 – 2012, zprávy Celního úřadu pro hl. město Prahu ze dne 23. 7. 2015 a ze dne 2.12.2015, mandátní smlouvou ze dne 1. 6. 2012 a dále výpověďmi svědků Vladimíra D., Věry D., Blanky H., s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. uzavřel, že považuje žalobu, pokud jde o nároky z titulu nemajetkových újem za částečně důvodnou, naopak za nedůvodnou považoval žalobu z titulu náhrady škody v podobě ušlého zisku.

Pokud jde o žalobcem uplatněný nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 2 T 67/2011, vycházel soud prvního stupně z § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., za situace, že žalobce byl žaloby zproštěn. Soud prvního stupně na rozdíl od žalované uzavřel, že v daném případě nepostačí jako zadostiučinění za tuto újmu konstatování porušení práva a je namístě, aby žalobci bylo poskytnuto peněžité zadostiučinění. Při stanovení výše tohoto zadostiučinění soud prvního stupně vycházel z judikatury Nejvyššího soudu, včetně sjednocujícího stanoviska Cjpn 206/2010, dle které je poskytováno v případě nesprávného úředního postupu podle § 13 odst. 1 věty druhé, třetí zákona č. 82/1998 Sb. zadostiučinění podle § 31a zákona. V řízení bylo dle soudu prvního stupně prokázáno, že jsou splněny všechny 3 předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované. Bylo zde nezákonné rozhodnutí - zahájení trestního stíhání, vznik nemajetkové újmy na straně žalobce a příčinná souvislost mezi těmito. Soud prvního stupně hodnotil trestný čin, pro který byl žalobce stíhán a trest, který mu hrozil, a dále zásah trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, když vycházel z výpovědí svědků, jak trestní stíhání zasáhlo do osobnostní sféry žalobce. Při výpočtu tohoto zadostiučinění vycházel soud z částky 25 000 Kč za každý rok trvání řízení s tím, že nemajetková újma způsobená poškozenému nezákonným trestním stíháním je obecně významnější, než nemajetková újma způsobená nepřiměřeno délkou řízení. Celková výše peněžitého zadostiučinění stanovená tímto výpočtem činí 58 332 Kč, když celková délka posuzovaného řízení činila 2 roky a 4 měsíce. Soud prvního stupně se dále zabýval otázkou, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro zvýšení či snížení tohoto peněžitého zadostiučinění s ohledem na kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. a dospěl k závěru, že jsou zde důvody pro zvýšení uvedené částky. Základní peněžité plnění zvýšil o 10 % pro charakter trestného činu, kdy žalobci

hrozil poměrně vysoký trest odnětí svobody, a jednalo se o trestný čin, kterého se měl žalobce dopustit při výkonu profese. Pokud by byl skutečně odsouzen, mělo by odsouzení nepochybně vliv na jeho profesní život, nehledě na hrozbu zákazu činnosti, což byl ostatně trest, který byl žalobci uložen. Žalobce nemohl v období od 27. 4. 2014 do 26. 9. 2012 svoji profesi vykonávat pro pravomocně uložený trest zákazu činnosti, která byla zdrojem jeho příjmů, trestní stíhání mělo vliv i na jeho osobní život a rodinný život a z těchto důvodů soud prvního stupně navýšil základní částku o dalších 30 %, celkem tedy o 40 %, což představuje 23 333 Kč, celkem peněžité zadostiučinění podle soudu prvního stupně činí 81 655 Kč a v této části žalobě vyhověl a ve zbytku zamítl, včetně části požadovaného úroku z prodlení z částky 81 655 Kč od 12. 5. 2013 do 10. 11. 2013.

Pokud jde o žalobcem uplatněný nárok na náhradu majetkové škody v podobě ušlého zisku za roky 2009 až 2012, soud prvního stupně po provedeném dokazování uzavřel, že nárok není důvodný. Svůj závěr odůvodnil tím, že nebylo prokázáno, že by žalobci v přímé příčinné souvislosti s vedením nezákonného trestního stíhání vznikla požadovaná škoda. Z daňových přiznání za roky 2005 až 2012 bylo prokázáno, že příjem žalobce v tomto období byl kolísavý a nelze z něj učinit závěr, že by o něco nižší příjmy v letech 2010 až 2012 byly jen v důsledku probíhajícího trestního řízení, ale i v důsledku vlivu dalších faktorů. Na tomto závěru nemohly nic změnit ani výslechy svědků ani provedené listinné důkazy. Žalovaná přesto žalobci ušlý zisk nahradila ve výši 93 860 za období nezákonného trestního stíhání, a jelikož soud neměl za prokázané, že by zde byla přímá souvislost s vedením trestního stíhání a ušlým ziskem, byla žaloba co do částky 307 895 Kč s příslušenstvím zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle zásady poměrného úspěchu ve věci (§ 142 odst. 2, 3 o. s. ř.), a procesního zavinění na zastavení řízení pro zpětvzetí (§ 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.) a uzavřel, že žalobci přísluší právo na plnou náhradu nákladů řízení, když rozhodnutí soudu záviselo na úvaze soudu, od které odečetl náhradu nákladů žalované, které jí vznikly v důsledku chování žalobce.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, kterým napadá zamítavý výrok ve věci samé pod bodem II., jakož i akcesorický výrok o nákladech řízení pod bodem IV. Soud prvního stupně dle žalované dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávně věc právně posoudil. Soudu prvního stupně je odvolatelem vytýkáno, že má na jedné straně za prokázané, že nezákonné trestní stíhání mělo negativní vliv na podnikání žalobce, ale zároveň nemá prokázáno, jaký konkrétní výpadek příjmu měl být žalobci způsoben. I přes konstatování nedostatku příčinné souvislosti byl žalobce ze strany žalované částečně odškodněn. Žalobce nebyl soudem prvního stupně náležitě poučen o nedostatku prokázání výše nároku, následné zamítnutí jeho nároku pak bylo pro žalobce překvapivé. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně ohledně výše prisouzené náhrady za nemajetkovou újmu. Je mu vytýkáno, že nedostatečně posoudil zásah do žalobcova profesního života, který se projevil ve snížení jeho příjmů a tím zasáhl i rodinu žalobce. Své výhrady žalobce podpořil i judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu. Navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že žalobě zcela vyhověl.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, když se ztotožnila s argumentací soudu prvního stupně.

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek ve výroku odvoláním dotčeném, tj. ve výroku II. a akcesorickém výroku o nákladech řízení

pod bodem IV., jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a §212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění a takto zjištěný skutkový stav hodnotil, pokud se jedná o náhradu škody, spočívající v ušlém zisku, správně i po právní stránce. Pokud však jde o náhradu nemajetkové újmy způsobené samotným nezákonným trestním stíháním, pak s jeho právním hodnocením nemůže odvolací soud souhlasit, nicméně tento nedostatek v právním hodnocení soudu prvního stupně nemůže změnit nic na samotné výši přiznaného nároku.

Podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát za škodu způsobenou při výkonu státní moci (§ 1 odst. 1), též za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 1 odst. 3); této odpovědnosti se nelze zprostit (§ 2). Stát odpovídá za škodu vzniklou rozhodnutím či nesprávným úředním postupem (§ 5), přičemž nárok lze uplatnit tehdy, bylo-li rozhodnutí jako nezákonné zrušeno, a to i rozhodnutím o opravném prostředku (§ 8 odst. 1 a 2). Právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má ten, na němž byl trest i z části vykonán, jestliže byl později obžaloby zproštěn (§ 10 odst. 1). Stát rovněž odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí ve stanovené nebo přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1).

Pokud jde o nárok z titulu samotného nezákonného trestního řízení, z tj. titulu náhrady nemajetkové újmy za toto trestní stíhání, pak odvolací soud například odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 1747/2014, které uzavírá, že výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestným stíháním, které skončilo zastavením nebo zproštěním obžaloby, nelze odvíjet od základní částky odškodnění za 1 rok trvání řízení, ve kterém bylo porušeno právo na projednání věci v přiměřené lhůtě. Na rozdíl od případu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení, ale i nemajetkové újmy způsobené vazbou, v případě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, zde nejsou jednotící prvky, v případě nepřiměřené délky řízení demonstrativně vyjádřené kritérii v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., od kterých by se odvíjela intenzita újmy poškozeného a tím i forma či výše zadostiučinění. Z tohoto důvodu není možné výši odškodnění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním odvozovat od určité (výchozí) částky za měsíc či rok trestního stíhání. Pokud tak soud prvního stupně v tomto případě učinil, pochybil při právním posouzení nároku uplatněného žalobcem.

Soud prvního stupně, však i ohledně tohoto nároku dostatečně zjistil skutkový stav věci, když zhodnotil, jakým způsobem trestní stíhání dopadlo do osobnostní sféry žalobce, tj. jaký vliv mělo na jeho soukromí, pracovní život a dále se zabýval i otázkou, jakým trestem byl žalobce ohrožen či jaký trest mu reálně hrozil a podobně. V tomto směru je tedy odvolací soud toho názoru, že zde není důvod pro kasaci rozhodnutí soudu prvního stupně v této části a lze přistoupit na základě jím zjištěného skutkového stavu ke zhodnocení uvedených kritérií tak, jak je nastiňuje konstantní judikatura.

Jak dovodil Nejvyšší soud, například ve svém rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2200/2015, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec

konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.

Tato kritéria jsou v případě žalobce splněna, je tedy namíste, aby zadostiučinění bylo poskytnuto peněžitou formou. Otázkou zůstává, v jaké výši toto zadostiučinění má být žalobci přiznáno. Odvolací soud shodně jako soud prvního stupně uzavírá, že trestní stíhání podstatným způsobem zasáhlo do života žalobce, kdy žalobce byl stíhán pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle ustanovení § 148 odst. 1, odst. 3 písm. b), c) trestního zákona (sdělení obvinění), obžaloba pak podána pro účastenství podle § 10 odst. 1 písm. c) k tomuto trestnému činu. Pravomocně byl odsouzen jedenkrát, z části vykonal trest zákazu činnosti (celkem 5 měsíců z původního trestu 30 měsíců). Zákaz činnosti spočíval v zákazu provozování zasilatelství a zastupování v celním řízení. Tuto živnost žalobce má v živnostenském rejstříku zapsanu od 16. 2. 2004 dosud. Kromě toho od 17. 7. 2002 do 8. 10. 2015 podnikal v oboru specializovaný maloobchod a zprostředkování obchodu.

Z výpovědi manželky žalobce bylo zjištěno, že trestní stíhání mělo na žalobce značný psychický dopad, žalobce začal mít zdravotní problémy, byl ve stresu, nesoustředil se na rodinu a na práci. Došlo k poklesu příjmu rodiny, a to v době kdy již manželka žalobce pracovala. Mezi manžely byly neshody. Z výpovědí Vladimíra D., Vojtěcha D. a Věry D. vyplývá, že trestní stíhání a uložený trest zákazu činnosti měl vliv na činnost žalobce jako celního deklaranta, kdy zejména jeho klientům při celním řízení vznikaly komplikace. Celní úřady byly uvědomeny o tom, že probíhá trestní stíhání. Jedna se o poměrně úzký okruh osob poskytující tyto služby a proto se informace o trestním stíhání pro skutky související s předmětem profese ke klientům dostanou a dojde ke ztrátě důvěry.

Odvolací soud provedl srovnání s obdobnými případy, které jsou mu z jeho úřední činnosti známy, a které jsou dostupné v judikatuře, jak Nejvyššího, tak i krajských soudů. Je možno provést srovnání například s rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 19 Co 421/2014 - 213, kterým soud přiznal žalobci coby poškozenému za trestní stíhání celkem částku 100 000 Kč, když žalobce byl stíhán coby policista, tedy jako veřejný činitel, zastával vysokou policejní funkci, žil na malém městě, jeho případ byl medializován, pracoval v pozici jednoho z nejvýše postavených policistů v okrese Znojmo a byl stíhán pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, kde mu hrozil trest odnětí svobody od šesti měsíců do tří let. Toto trestní stíhání bylo vedeno pro závažnější trestný čin, bylo vedeno proti osobě veřejně činné a mělo nepochybně i negativní vliv na pracovní zařazení poškozeného a celkově tento poškozený pravomocně dostal přiznanou částku 100 000 Kč za nezákonně vedené trestní stíhání. Jde tedy o případ s větším zásahem do života tohoto poškozeného než žalobce v tomto řízení.

Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 26. 7. 2010, přičemž dne 30. 5. 2011 byla podána obžaloba. Zároveň dopisem ze dne 2. 6. 2011 bylo státním zastupitelstvím Celnímu úřadu pro hl. m. Prahu sděleno, že obžaloba byla podána a o jaké skutky se jedná. Trest zákazu činnosti byl vykonán od 27. 4. 2012 do 26. 9. 2012. Odvolací soud považuje částku stanovenou soudem prvního stupně (byť na základě nesprávného výpočtu) za odpovídající újmu, která byla žalobci způsobena v jeho osobním a profesním životě. Jednak délka stíhání nebyla příliš dlouhá a zejména povědomí celních orgánů o trestním stíhání žalobce přesahovalo jeden rok, což z pohledu odvolacího soudu není zásadní zásah do žalobcova práva na svobodné podnikání, když lze přihlídnout k tomu, že měl živnostenské oprávnění i na jinou činnost. Odvolací soud dále hodnotí i samotnou výši trestu, která žalobci hrozila

i vzhledem k tomu že byl souzen „pouze“ za účastenství na trestné činnosti někoho jiného, jako prvek, který nenavyšuje imateriální újmu vzniklou v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním proti jeho osobě, nadto k pravomocnému odsouzení došlo pouze jednou. Případ žalobce nebyl nijak medializován, nebyl veřejně známou osobou a výkon povolání mu byl znemožněn pouze po krátkou dobu. To samozřejmě nic nemění na tom, že nesprávným úředním postupem státních orgánů byl žalobce na svých základních právech dotčen. Částka, kterou soud prvního stupně žalobci přiznal, se s ohledem na výše uvedené jeví jako přiměřená a proto odvolací soud jeho rozhodnutí.

Pokud jde o náhradu škody, spočívající v ušlém zisku, odvolací soud zcela souhlasí se soudem prvního stupně, že mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody nebyla prokázána příčinná souvislost. Žalobce svými daňovými přiznáními, které po poučení soudu podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. předložil, nebyl schopen prokázat, že to bylo jen a pouze trestní stíhání, které mělo vliv na pokles příjmů a tím zisku z podnikání, když příjem žalobce z podnikání nebyl před zahájením trestního stíhání stabilně vyšší než po jeho zahájení, ale již v době předcházející trestnímu stíhání se příjmy v jednotlivých letech lišily v řádu statisíce korun. Není tak zřejmé, že pokles příjmu v letech 2010 – 2012 byl způsoben právě trestním stíháním. Na tom nemůže změnit ani fakt, že žalovanou byla náhrada škody přiznána. Žalovaná při výpočtu vyšla z toho, že trestní řízení a trestní stíhání nemělo vliv na zisk žalovaného, stejně jako zákaz činnosti neměl vliv na dosaženou výši zisku. Průměrným propočtem byl žalovanou žalobci přiznán ušlý zisk za období zákazu činnosti, tedy za dobu kdy v důsledku posléze zrušeného odsuzujícího rozhodnutí nemohl podnikat. Nejde však o příčinnou souvislost se vznikem škody.

Odvolací soud proto dle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem II. potvrdil, včetně navazujícího správného výroku o náhradě nákladů řízení.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. za použití § 142 odst. 1 o.s.ř., když v odvolacím řízení měla žalovaná úspěch, avšak žádné náklady jí nevznikly, když se z jednání před odvolacím soudem omluvila a její podání ze dne 28. 7. 2016, které obsahuje omluvu nelze považovat za úkon směřující k řádnému uplatnění či bránění práva.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, a to ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto usnesení, avšak jen za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř., tedy jestli napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 4. října 2016

Mgr. Martin J a c h u r a v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Turoňová